

Pětinasobný mistr české extraligy, bývalý obránce **Pavel Zubíček** se během mistrovských oslav aktivně zúčastnil koncertu s rockovou kapelou Alkehol

Vsetínských titulů se účastnil, ve Zlíně vyhrál

deník

Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Brno – Nikdo se ho na nic nepat. Byl součástí obchodu mezi kluby, ačkoliv manželku měl v devátém měsíci těhotenství, když se stěhoval po trejdu z Českých Budějovic do Zlína začátkem ledna 2002. „V této době potřebujeme hlavně klid.“ prál si tenkrát zadák **PAVEL ZUBÍČEK**, který po druhém zápase ve žlutomodrém dresu proti Plzni uháněl do brněnské nemocnice, kde mu jeho žena porodila dceru. „Bylo to náročné, ale dopadlo to dobře.“ vybalil si pro seriál Deníku o jedenáct let později Zubíček, který potom za dva roky slavil mistrovský titul. Ke čtyřem triumfům ze Vsetína přidal i pátý na druhé straně kopce Syrákova ve Zlíně. **Jáky byl ve srovnání s těmi ze Vsetína?**

Už jsem byl starší a byl za něj hrozně rád. Měl jsem na něm větší zásluhu. Ve Vsetíně jsem se jich jen účastnil. Pro

ci. Měli jsme i štěstí, kterého je potřeba. Přestože postavou nejste žádný obr, hrával jste důrazný hokej plný soubojů. Nikdy vám postava nevedla?

Pro mě bylo horší něco tvrdit. Nevadilo mi hrát tvrději. Byl jsem defenzivní typ obránce, což k tomu patřilo. Snažit se nedostat branky a být tímto pro mužstvo platný. **Kouč Bokroš říkal, že vám společně s Davidem Noskem play off vyšlo a že jste byli z obránců nejlepší. Cítil jste se na vrcholu formy?**

Hrálo se mi určitě dobře, nejenom s Davidem. Už jsem měl 28 roků, tak už jsem něco odehraného měl a už jsem věděl, jak se na zápasy připravit. S Davidem se mi hrálo výborně. Byl zase ofenzivnější typ obránce, takže jsme se tak navzájem doplňovali.

Ve třetím finále jste veden jako asistent prvního gólu Rostislava Vlachy z Sazka aréně, ale tenkrát jste se radoval, jako byste ho dal vy sám. Jak to tehdy bylo?

Já jsem zápasy neskutečně prožíval. Jestli to byla teč, nebo jsem ho dal sám, mi bylo v tu chvíli víceméně jedno. Radoval jsem se, že jsme ho dali, byl jsem na ledě. Stav série byl

PRYČ S NÍM. Zkušený obránce Pavel Zubíček jede v pátém finále extraligy proti pražské Slavii „uklidit“ kotouč po zákroku brankáře Martina Altrichtera. Foto: archiv Deníku

vyměnění z Budějovic do Zlína společně s Michalem Maříkem. (Opačným směrem šli obránce Hučko a brankář Hudáček – pozn. aut.) Víím, že první zápas jsme prohráli v Havířově 1:2. Druhý zápas pak doma s Plzní vyhráli a pamatují si to proto, že hned po zápase jsem jel do Brna, kde se mi narodila dcera. I sezona se

spokojený a rád stejně jako poté ve Zlíně, který je odtamtud jen kousek. Měl jsem tam i kamarády mimo hokej. Udržovali jsme i blízké vztahy. **Tituly jste vyhřávali kvalitou týmu, nebo jen penězi, které do hokeje cpal kontroverzní podnikatel Roman Zubík?**

Samozřejmě kvalitou. Ale ona musela být koupena. Ale ony nebyly rozhodující. Byla i lepší mužstva, jako Sparta, i Třinec na tom byl velmi dobře. Především to ale stálo na tom, že klíčoví hráči toužili něco dokázat. Specifické bylo i prostředí na vsetínském Lapači. Kluziště bylo tenkrát užší než kde jinde, vládla bouřlivá atmosféra. Sešla se řada výborných hráčů, pro které musely být vytvořeny adekvátní podmínky, ale jen financemi se tituly nevyhřávají.

Dnes se často hovoří o finančních potížích klubů, které v závěru slavné éry postihly i Vsetín. Dostal jste všechno zpátky?

Co se řeklo, to jsem potě i dostal. **Je pro vás složitější říkat klukům, se kterými jste ještě hrával, i nepřijemné věci typu, že v týmu končí?**

To jsou samozřejmě nepřijemné věci. Ať už to jsou kluci, se kterými jsem hrál, nebo s kterými jsem se třeba

Pavel Zubíček

Narozen: 21. října 1974 v Brně.
Funkce: bývalý obránce, administrativní v HC Kometa Brno, asistent trenéra juniorů.

Největší úspěchy: 1x mistr Evropy do 18 let (ČSFR, 1992), 5x mistr české extraligy (1997, 1998, 1999, 2001 Vsetín, 2004 Zlín), 2x vicemistr extraligy (2000 Vsetín, 2005 Zlín), bronzová medaile (2002, Zlín)

Bývalé kluby: Kometa Brno (1991–1997), Vsetín (1997–2001), Šumperk (2000/2001), České Budějovice (2001/2002), Zlín (2002–2007), Kometa Brno (2008–2011).

Premiéra v nejvyšší soutěži: 21. listopadu 1991 20. kolo: Plzeň – Zlín 4:2. „Proti mně hrál tatínek od Kubý Korise Pepa Řezníček. Byl jsem mladý, takže jsem toho moc neodehrál. A můj poslední byl také v Plzni. Hned po mé první sezóně jsme sestoupili a čtyři roky jsem hrával jen první ligu. Na první gól si už nepamatuju.“
V extralize celkem: 710 zápasů, 39 branek, 95 asistencí, 134 kanadských bodů.

minul. Od následující sezony už na podzim manažer nejsem, protože je to samozřejmě časově velmi náročné. Takže tyto nepřijemné věci mě už minou.

Jaká spolupráce byla s trenérem Zdeňkem Venerou, který vás ještě ve Zlíně trénoval a právě během mistrovské sezony dělal i generálního manažera a vloni jste si role vyměnili?

Byla výhoda, že jsem ho znal. Za poslední dva roky jsme se poznali ještě víc. Více méně jsme byli v kontaktu denně. Ale když jsme měli nějaké rozdílné názory, samozřejmě jsme se o tom denno-denně bavili. Že by ale bylo poznat, že jsem na nějaké vyšší pozici, to určilo ne. Takhle to nefungovalo.
Ještě stále jezdíte cvičit se svým labradorským retrievrem Jeny?

Už dávno ne. Když jsem se vrátil ze Zlína do Brna, tak jsme jezdit přestali. Má třináct let, to už by nezvládal. Ale tenkrát mě to bavilo. Začal jsem s tím poslední dva roky ve Vsetíně. Bylo to odraogování. Měl jsem i štěstí na lidi, kteří tam dělali. Těšil jsem se tam i mezi ostatní pejskaře.

Také jste propadl kulečnicku a rybaření. Stále si na tom frčíte?
Kulečnick už dávno ne, ale zachyťat si občas zajdu. Už jsou děti, není tolik času. Poslední dva roky rybu šídím. Jednou za rok si vyrazím na týden nebo na pět dnů.

Ale to je všechno.

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 PAVEL ZUBÍČEK?

„Po skončení aktivní kariéry jsem začal pracovat v managementu Komety Brno jako sportovní manažer a trenér mládeže. Nyní pracuji v administrativě klubu a jako asistent trenéra juniorů.“

všechny to bylo překvapující. Na začátku mistrovské sezony byl mě to opravdu ani nenašlo, protože předtím jsme skončili třinácti. Byl to krásný rok. Zlín celý ve žlutém si pamatuju dodnes. To je moje památka. Každá ta oslava titulu i celé play off jsou nádherné. Je pak krásné být součástí mužstva. Panuje euforie i napětí ze zápasů. Na tyto chvíle strašně rád vzpomínám.

Bral jste to jako odměnu za předchozí nevydařenou sezonu?

Samozřejmě. Když získáte titul nebo hraje v play off, je to odměna za práci a čas, který se tomu věnujete. Když se můžete někde dole v tabulce, hokej si tolik neužíváte, nemáte z něj radost. Snažíte se možná ještě víc, než když se daří. Pořád o tom přemýšlíte. Je to dost stresující a nepřijemné období. Byl jsem starší a věděl jsem, že dostat se do finále a vyhrát titul automatické není. Že je k tomu zapotřebí štěstí a být na správném místě. Za titul jsem byl rád a užíval jsem si to. Pro mě to určitě bylo zádstiuchinění.

Jak často se zastihnete při vzpomínání?

Potkávám známé, ať už kluky, se kterými jsem hrál, nebo trenéry, kteří mě vedli. Proto si s nimi zavzpomínám na příjemné věci. Těm nepřijemným se s odstupem času možná i zasměju.

V čem bylo tehdejší kouzlo zlínského týmu, který dosáhl historického úspěchu?

Dařilo se nám, měli jsme oba dobré brankáře a hodně produktivní pětku, která proměňovala přesilovky. Zbytek mužstva byl ochotný dobře spolupracovat a pracovat opravdu pro úspěch mužstva. Neměli jsme žádné problémy v kabině. Nikdo neřešil, že je méně na ledě, nebo rozpory mezi sebou. Měli jsme trenéra, který chtěl, abychom dodržovali určitě věci.

Během sezony jsme se nové věci, se kterými přišel, naučili a zúročili je v play off. Taky jsme měli štěstí hned na začátku play off. Jarda Balašík dal gól, který nás posunul, nebo tehdy čtvrtfinále zachránil. Jinak jsme skončili už v Třin-

1:1 a dali jsme důležitý gól. Dobře jsme bránili, takže moc branek nepadalo. Je jasné, že Rosfa puk určitě tečoval. **Jak jste prožívali poslední vteřiny finále?**

Vedli jsme 4:1, takže už bylo jasné, že to neotočí. My byli v euforii, Slavia už neměla síly na obrat. Člověk už to odpocítával s celým stadionem. A pak už nám předávali pohár a medaile. Ty má teď syn v pokojíčku.

Oslavy si vybavíte?

Po posledním zápase doma si pamatuju obrovské nadšení v kabině. Pak nám hrála skupina Alkehol, která nám vyhrávala z kazetáku už během play off v kabině. Podářilo se zajistit, aby přijeli.

Hrál jste ale i vy sám. Jak jste se při koncertu dostal ke kytarě?

Byla tam pohodová atmosféra, tak jsem se jich zeptal, jestli bychom si s nimi nemohli zazpívat. Myslím, že tam byl ještě Jack (Martin Jenáček – pozn. aut.). Tak nám pak řekli, že jo, proč ne. Obecenstvo tam nebylo tak náročné na zpěv a naše chyby nikdo nevšímal. Bylo to spontánní, nikdy dřív jsem nezpíval.

Jáky byl trenér Bokroš?

Na titulu má obrovský podíl. Hlídal si, aby mu někdo nepřerostl přes hlavu. Byl přísný, ale na ty, co tam už byli déle, měl trochu jiný přístup. **Během vašeho příchodu do Zlína v průběhu sezony 2001/2002 byla vaše manželka v devátém měsíci těhotenství a asi to nebylo ideální období pro stěhování, ne?**

Bylo to náročné, ale bohužel takhle to prostě chodí. Všechno dobře dopadlo. Byli jsme

nám vyvedla, byl z toho bronz. Poprvé jsem si zahrál s Petrem Čajánkem, Mírou Okálem nebo Rado Somikem. Vůbec během zlínského angažmá se mi narodily obě děti, takže po všech stran-

kách vydařené angažmá.

To bylo i ve Vsetíně, kde jste začal mistrovskou éru a čtyři tituly. Jak jste se ale na Valašsko v sezoně 1996/1997 z prvoligové Komety Brno dostal?

Kluby se tenkrát během sezony dohodly na střídavém startu. Víím, že před prvním zápasem se mi porouchalo auto a musel mě tam odvézt kamarád a celý den tam se mnou byl. Poté jsem se ještě na dva tři zápasy do Brna vrátil, kluby se dohodly na angažmá do konce sezony. Tím, že mi v Brně končila smlouva, tak jsem šel do Vsetína.

To bylo pro vás zlaté období spojené s nezapomenutelnými zážitky. Co říkáte?

Určitě. Bylo mi dvaadvacet, kariéra přede mnou. Byly to pěkné roky. V mužstvu jsem byl s reprezentantů, kteří vyhráli na olympiádě. Jsou to dodnes výborní kluci. Poznal jsem něco nového, co jsem tenkrát z Brna neznal. Líbil se mi Vsetín, menší město, kolem krásná příroda. Byl jsem